

INHOUD

1 Melbourne, Australië, 28 december	7
2 Tintagel, UK, 5 januari	8
3 Dover, UK, 5 december	10
4 Londen, UK, 8 december	16
5 Dover, UK, 20 december	22
6 Dover, UK, 21 december	27
7 Dover, UK, 22 december	36
8 Londen, UK, 23 december	38
9 Simon's Town, Zuid-Afrika, 3 januari	47
10 Londen, UK, 4 januari	50
11 Londen, UK, 5 januari	53
12 Simon's Town, Zuid-Afrika, 5 januari	60
13 Londen, UK, 12 januari	62
14 Vlucht Kaapstad-Dubai, 13 januari	83
15 Melbourne, Australië, 15 januari	87
16 Londen, UK, 16 januari	91
17 Potters Bar, UK, 17 januari	101
18 Potters Bar, UK, 18 januari	111
19 Barcelona, Spanje, 20 januari	137
20 Londen, UK, 21 januari	139
21 Londen, UK, 25 januari	145
22 Londen, UK, 26 januari	162
23 Londen, UK, 28 januari	171
24 Londen, UK, 8 februari	174
25 Dubai, VAE, 9 februari	181
26 Londen, UK, 10 februari	186
27 Dubai, VAE, 12 februari	189
28 Melbourne, Australië, 13 februari	195
29 Londen, UK, 14 februari	212
30 Dubai, VAE, 15 februari	219

Melbourne, – Australië, 28 december

Zonder aarzelen schoot zijn gehandschoende vuist op het doel af, om net op het laatste moment in te houden. Als hij nu doorging, was er geen weg terug meer. Hij zuchtte. De weg terug was al lang afgesloten. Als je iets wilde bereiken, vielen er nu eenmaal onschuldige slachtoffers, of was er 'collateral damage', zoals de Amerikaanse generaals het zo graag noemen.

Zijn hand ging door en liet de rode enveloppe met een zachte plof in de brievenbus vallen. De aftrap was gegeven, maar de uitslag stond al vast. Binnen exact zeven weken zou Aaron Tusk zijn laatste adem uitblazen.

Met een glimlach op zijn gezicht zocht Paul Mather zich een plekje in een van de ligstoelen voor het ACMI, het Australian Centre for the Moving Image, om te genieten van de overvloedige zomerzon en het prachtige uitzicht op het okergele Flinders Street Station. Hij was blij dat zijn werk hem regelmatig in staat stelde de koude Europese winters te ontvluchten. Kou, regen en sneeuw waren niet aan hem besteed.

Tintagel, UK, 5 januari

‘Heb je alles bij je? Sportspullen niet vergeten? Heb je iets meegenomen om te eten?’

Marcus Holme rolde met zijn ogen en beet op zijn tong. Moeders, gek werd je ervan, zeker als je het huis voor een zes maanden durende stage ging verlaten. Het leek wel of ze elke gouden raad die ze het volgende halfjaar zou kunnen geven, nu binnen vijf minuten kwijt moest.

‘Ja, ik heb alles, en wat ik niet heb, kan ik altijd nog kopen. Ik vermoed dat ze in Londen ook winkels hebben.’

Zijn moeder lachte, ze kon de humor van haar tiener wel waarderen. ‘Je beseft toch dat het de eerste keer is dat we elkaar zo lang niet zullen zien. Ik ben doorgaans korter van huis weg voor mijn werk.’

‘Ik weet het wel, mam,’ zei Marcus met een glimlach, ‘maar het is nu echt tijd om te vertrekken.’

Hij gooide zijn rugzak over de schouder, controleerde nog even of zijn oortjes wel goed in zijn smartphone zaten en greep toen zijn twee sporttassen vast. Aan het gewicht te voelen had hij zo ongeveer zijn hele leven mee. Op straat klonk kort getoeter.

‘Tijd om te gaan, mam.’

Marcus gaf zijn moeder nog een dikke kus en wandelde de straat op, waar Stephen Holme op hem stond te wachten.

‘Kom op, man, vliegtuigen wachten niet!’

Marcus gooide zijn tassen in de koffer en plofte neer op de stoel naast zijn vader. Met een laatste zwaai reden ze de straat uit naar Newquay Airport, vanwaar een vroege vlucht hem naar de hoofdstad zou brengen.

Een paar uur later schoof Londen als een lappendeken onder Marcus door. De vrolijkheid die hij die ochtend voor zijn moeder had weten op te brengen, had opnieuw plaatsgemaakt voor de bedrukte stemming die hem de laatste weken in de greep hield. Met zijn hoofd tegen het koele raampje gedrukt gingen zijn gedachten een maand terug, toen de wereld er nog prachtig uitzag.

Dover, UK, 5 december

Op het einde van de lesweek was hij bij de directeur van de militaire school ontboden. Een beetje zenuwachtig liep hij door de eindeloze gangen van de Westpoint Academy. Hij vroeg zich af wat hij fout gedaan had? Voor zover hij wist, werden vierdejaarsstudenten alleen maar bij de directeur geroepen als er iets mis was. Marcus was zich echter van geen kwaad bewust. Hij was een vrij goede student, die wel van een grapje of wat kattenkwaad hield, maar het liep nooit echt de spuigaten uit. Hij was dan ook nog nooit bij de directeur geweest.

Met een bonzend hart klopte hij op de deur.

‘Binnen!’ klonk het streng.

Marcus haalde even diep adem en ging het kantoor van de directeur binnen. Het was alsof hij in een andere wereld terecht kwam. Weg waren de strenge grijze muren die alleen onderbroken werden door nog grijzere deuren. Weg de kale lokalen met hun grijsmetalen banken, weg het akelig witte licht van de tl-lampen.

In plaats daarvan bevond hij zich in een gezellig salon waar, naast enkele leren fauteuils, een prachtig mahoniehouten bureau een plaatsje had gekregen. De muren werden versierd door plafondhoge boekenkasten. Een abstract veelkleurig schilderij gaf een moderne toets aan het geheel. De kamer baadde in het warme licht van een paar art-decostaanlampen. De directeur, die vanuit het raam de vertrekkende studenten in het oog hield, draaide zich langzaam om.

‘Student Marcus Holme, stamnummer 19539. Tot uw dienst, kolonel.’

Marcus’ hielen klikten tegen elkaar en zijn hand strekte zich in een krachtige groet tegen zijn slaap.

‘Op de plaats rust, Holme’, antwoordde kolonel Knox. ‘Neem plaats.’ Hij wees naar een van de fauteuils.

Marcus aarzelde even.

‘Alstublieft, neem plaats, meneer Holme. Wenst u iets te drinken?’

Marcus wist even niet waar hij het had. In een chique fauteuil bij de kolonel en nog iets te drinken aangeboden krijgen ook?

‘Nee, kolonel. Dank u, kolonel.’

Kolonel Knox kon een glimlach niet onderdrukken. ‘Zenuwachtig?’

‘Euh ja ... kolonel.’

Knox rommelde even tussen een stapeltje bleekgroene dossiers op zijn bureau en haalde er een opvallend bordeauxrood exemplaar tussenuit. De kaft was van beduidend betere kwaliteit dan die van de andere dossiers en Marcus zag dat ze versierd was met een embleem dat op een schild leek.

‘Marcus Holme, zestien jaar, studies oké, maar zou beter kunnen als hij zich honderd procent zou inzetten. Sportief van nature, maar maakt zich liever niet te moe. Bij het maken van grapjes of kattenkwaad uithalen steeds haantje de voorste.’

De kolonel liet even een stilte vallen.

Marcus voelde dat hij geweldig zat te blozen.

‘Herkent u zichzelf in deze beschrijving, meneer Holme?’

Marcus wist niet goed wat te zeggen. De beschrijving klopte. Maar om nu zomaar toe te geven dat hij zich niet voldoende inzette?

Kolonel Knox wachtte niet op zijn antwoord en ging verder.

‘Zijn geheimen veilig bij u, meneer Holme?’

‘Wat bedoelt u met geheimen, kolonel?’

‘Dingen die je voor jezelf moet houden, waar de rest van de wereld niets van mag af weten, natuurlijk. Wat anders?’

'Ik denk het wel, kolonel.'

'Denkt u dat of bent u er zeker van?'

Marcus knikte. 'Ik ben er zeker van, kolonel.'

'Wel, meneer Holme, uw leerkrachten denken daar blijkbaar ook zo over. Het is een van de redenen dat u hier bent. Want alles wat ik u nu ga vertellen, is uiterst geheim en mag met niemand gedeeld worden.'

Marcus keek de kolonel verbaasd aan.

'Maar voor alle zekerheid moet ik u eerst vragen om dit document te ondertekenen. Het is een geheimhoudingsovereenkomst. Op het schenden ervan staan volgende straffen: uitzetting uit militaire dienst en minimum tien jaar gevangenis voor het in gevaar brengen van de binnenlandse veiligheid.'

Marcus fronste de wenkbrauwen.

'Aan u de keuze, meneer Holme. Ofwel tekent u deze overeenkomst en wordt u ingewijd in een meer dan boeiende wereld, mag ik wel zeggen. Ofwel beslist u niet te tekenen en dan is dit onderhoud afgelopen.'

Marcus wist niet wat hem overkwam. Wat was dit allemaal? Spannend was het minste wat je ervan kon zeggen. Aan de ene kant trokken de geheimen hem wel aan, maar aan de andere kant be kroop hem de angst voor een jarenlange gevangenisstraf. Zou hij voldoende sterk zijn om een militair geheim te bewaren?

Hij had nog nooit uit de school geklapt over de verhalen die zijn vrienden en vriendinnen hem toevertrouwden. Maar dit was toch wel andere koek. En stel dat hij per ongeluk zijn mond voorbijpraatte? Wat dan?

'Wel, meneer Holme, wat denkt u? Praten we verder of is ons gesprek hierbij afgelopen?'

Marcus stond in tweestrijd. Maar zijn nieuwsgierigheid won het al snel van zijn angst.

'We praten verder, kolonel.'

Patrick Knox haalde een pen tevoorschijn en Marcus tekende

het document. Het voelde een beetje als het tekenen van zijn doodsvonnis, maar dat was onzin natuurlijk. Laat maar komen die geheimen, dacht hij.

'Dank u wel, meneer Holme.' De kolonel legde zijn pen weer terug en klapte het dossier dicht.

Ze namen plaats in de fauteuils.

'Wel, meneer Holme, waar zal ik beginnen? Enkele weken geleden kregen we een verzoek van het SPAT. Zegt die naam u iets?'

Marcus schudde het hoofd.

'SPAT staat voor Special Abilities Team. Het is een jongereninlichtingendienst die opereert onder het gezag van de landmacht in nauwe samenwerking met de andere inlichtingendiensten van dit land. Elk lid van het team beschikt over een of meer "special abilities" of eigenschappen die hem of haar uitermate geschikt maakt voor de job.'

Marcus dacht dat hij het niet goed begrepen had. 'Is dat dan een job als ...'

'...als spion of geheim agent. Inderdaad', ging de kolonel verder. 'Het zijn de James Bonds en Alex Riders van deze wereld. Doet dat een belletje rinkelen?'

Marcus knikte.

Kolonel Knox ging verder. 'Het SPAT is op zoek naar een nieuw teamlid. Iemand met een scherpe geest en speciale eigenschappen die de rest van het team aanvult. Ze zoeken iemand die openstaat voor nieuwe inzichten en die bereid is te leren. Iemand die zich meer dan honderd procent inzet en tot het uiterste wil gaan in zijn training. Ondanks de wat nonchalante houding ten opzichte van uw opleiding tot nog toe achten mijn collega's van de Academy u hiervoor de geschiktste leerling.'

Marcus was helemaal overdonderd. Een geheime inlichtingendienst van jongeren waar hij deel van ging uitmaken? Hij voelde zich vereerd, maar vroeg zich af over welke speciale eigenschap hij beschikte. Hij kon niet meteen iets bedenken en vreesde dan

ook dat zijn leraars de verkeerde naam hadden doorgegeven aan de kolonel.

‘Excuseer, kolonel. Maar is dit geen vergissing? Ik voel me vereerd en ben meer dan bereid om mijn best te doen. Maar ik zou echt niet weten welke speciale eigenschappen ik heb om deel uit te kunnen maken van het team.’

De kolonel trok een wenkbrauw op. ‘Je kan niets bedenken wat jou specialer maakt dan je medestudenten?’

Marcus schudde het hoofd. ‘Echt niet, kolonel.’

‘Dat is vreemd. Ik heb me toch laten vertellen dat je een zeer begenadigd freerunner bent.’

‘Tja ...’ mompelde Marcus.

‘Niet te bescheiden, meneer Holme. Ik heb een aantal YouTube-filmpjes gezien en ik moet zeggen dat ik echt wel onder de indruk ben.’

Marcus kon zijn oren niet geloven. Was dat ook al een speciale gave? Wat over banken springen en hier en daar over een muur klauteren? Hij deed dat zijn hele leven al. Toen hij amper kon lopen, probeerde hij al overal op te klimmen of af te springen.

Alhoewel ... Als hij eerlijk was, moest hij toegeven dat hij ondertussen flink gevorderd was en dat hij zonder probleem in enkele seconden op het dak van een gebouw kon komen en zonder al te veel problemen met enkele salto’s weer veilig op de grond kon landen.

Bij nader inzien was het misschien wel een eigenschap die nuttig kon zijn voor een geheim agent.

‘Dank u wel voor het compliment, kolonel.’

‘Geen dank, meneer Holme, u beschikt over een geweldig talent. Wat denkt u, wordt u het nieuwe teamlid?’

‘Heel graag, kolonel.’

‘Dan zal uw opleiding vanaf januari verder doorgaan binnen het SPAT. Verdere details zullen in de komende weken meegedeeld

worden. Ik ben blij dat u deze unieke kans aangrijpt en op deze manier onze Academy tot eer strekt.’

De kolonel ging Marcus voor naar de deur.

‘Tot binnenkort, meneer Holme, en ... uiterste geheimhouding!’

‘U kan op mij rekenen, kolonel.’

De kolonel opende de deur en met een vriendelijke handdruk gingen ze uit elkaar.